

Sygn. akt IV U 508/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2018 r. w Olsztynie

sprawy A. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania A. Z.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 4 lipca 2017 roku nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyjmuje, iż odwołująca A. Z. wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, prze co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe i inne placówki.

II. w pozostałej części oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 508/17

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 04 lipca 2017 roku nr (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 16 maja 2017 roku nr (...) (...) (...) 2017. o zaliczeniu odwołującej A. Z. do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 maja 2010 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 02-P.

Od powyższego orzeczenia, odwołanie złożyła A. Z. wskazując, że nie zgadza się z wydanym orzeczeniem.

W uzasadnieniu Odwołująca podniosła, że od 1995 roku jest pod opieką psychiatry. Wskazała, że nadmierna senność i zmęczenie ograniczają Odwołującą w wykonywaniu pracy zarobkowej i w normalnym funkcjonowaniu. Ponadto podkreśliła, że jest bardzo nerwowa, depresyjna, bez energii i chęci do życia. W 2005 roku rozpoznano u odwołującej celiakię. Odwołująca wskazała również na stany depresyjne, kłopoty ze sprawnym myśleniem, pamięcią, koncentracją,

problemy ze snem, zaburzenia pamięci, bóle bioder, stawów kolanowych, nadgarstkowych. Wobec wszystkich tych dolegliwości nie jest w stanie poradzić sobie z prowadzeniem domu, przygotowaniem posiłków i robieniem zakupów. A. Z. podkreśliła, iż nie jest w stanie się przekwalifikować i podjąć inną pracę, bowiem nie będzie w stanie wdrożyć nowych procedur z uwagi na niemożność ich zapamiętywania. Ta sytuacja sprawia, że nasilają się jej stany depresyjne i nerwica.

W odpowiedzi na odwołanie, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie.

W ocenie organu odwoławczego, schorzenia występujące u skarżącej naruszają sprawność organizmu powodując w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością fizyczną i psychiczną, co zgodnie z art. 4 ust.3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – stanowi jedną z przesłanek kwalifikujących do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Jednocześnie w świetle ocen członków składu orzekającego skarżąca, pomimo istotnie obniżonej zdolności do pracy, jest zdolny do podjęcia zatrudnienia na otwartym rynku.

Nadto podał, że organ orzekający uwzględnił wszystkie przesłanki, które bierze się pod uwagę przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności zgodnie z § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności (Dz.U. nr 139, poz.1328).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca A. Z. cierpi na zaburzenia osobowości bliżej nieokreślone oraz Neurastenię.

(d: akta WZON (...); dokumentacja medyczna- k. 18- 20)

Orzeczeniem z dnia 04 lipca 2017 roku nr (...) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 16 maja 2017 roku nr (...)(...)(...).2017. o zaliczeniu odwołującej A. Z. do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 maja 2020 roku ze wskazaniem symbolu niepełnosprawności 02-P.

W związku z rozbieżnościami w ocenie przez skarżącą i organ orzekający o stopniu niepełnosprawności, należało odwołać się do wiadomości specjalnych.

(d: akta WZON (...) orzeczenie z dnia 04.07.2017r.).

Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłych za zakresu psychiatrii i psychologii na okoliczność, czy Odwołująca kwalifikuje się do stopnia niepełnosprawności, zgodnie z kryteriami określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r., zaś w przypadku odpowiedzi pozytywnej, Sąd zobowiązał biegłego do wskazania stopnia niepełnosprawności odwołującego, przyczyny tej niepełnosprawności, a nadto jaki jest przewidywany okres występowania niepełnosprawności, od kiedy taki stan występuje oraz jakie, w związku z tym są wymagania dla odwołującej (k. 22-23).

Biegły psycholog S. S. po analizie akt sprawy, na podstawie obserwacji oraz przeprowadzeniu wywiadu i badań testowych – w wydanej w opinii – stwierdził u badanej: normę intelektualną, obniżenie funkcji poznawczych na tle zmian w CUN, Neurastenię, cechy zaburzeń osobowości. Uznał wymienioną za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim symbol 02-P do dnia 31 maja 2020 roku.

W uzasadnieniu biegły wskazał, że badania psychologiczne potwierdziły zdiagnozowane wcześniej obniżenie funkcji poznawczych na tle zmian w centralnym układzie nerwowym u osoby z normą intelektualną i zaburzeniami osobowości. Biegły stwierdził, iż naruszenie sprawności organizmu powoduje, w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną. Biegły stwierdził, iż wyniki badań nie dały podstaw do tego aby stwierdzić, iż aktualnie

stan zdrowia psychicznego osiągnął poziom, który uszkadza sprawność organizmu w sposób powodujący całkowitą niezdolność do pracy opiniowanej.

(d: opinia biegłego psychologa- k 37-38v.)

Biegła psychiatra M. R. rozpoznała u Odwołującej Neurastenię oraz cechy zaburzeń osobowości bliżej nieokreślone. Biegła stwierdziła, że Odwołująca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim do dnia 31 maja 2020 roku, naruszenie sprawności organizmu ma charakter okresowy, zaś stan niepełnosprawności datuje się od 27 roku życia. Biegła ponadto stwierdziła, iż skarżąca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki.

W uzasadnieniu opinii biegła wskazała, że u odwołującej występują objawy związane ze zwiększoną pobudliwością i szybkim wyczerpywaniem się układu nerwowego; niepokojem, niemożnością skupienia uwagi, drażliwością. Z powodu okresów niepokoju, zaburzeń koncentracji uwagi, labilności emocjonalnej w przebiegu ww zaburzenia zdolności odwołującej do pracy jest w sposób istotny obniżona, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną. Biegła podkreśliła, że istnieje duże prawdopodobieństwo uzyskania poprawy stanu psychicznego i funkcjonowania społecznego pod wpływem stosownego leczenia. Odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Biegła podała, że Opiniowana samodzielnie porusza się po mieście, obsługuje telefon i komputer, jest w stanie samodzielnie zadbać o swoje potrzeby życiowe, ubrać się i umyć.

(dowód: opinia biegłego- k. 39-40v.)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie skarżącej, w części w której wnosiła o zaliczenie jej do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, nie zasługuje na uwzględnienie

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast według § 2 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2015.1110) powiatowe zespoły i wojewódzkie zespoły wydają odpowiednio orzeczenia o niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16 roku życia; stopniu niepełnosprawności osób, które ukończyły 16 rok życia. Zgodnie z § 3 ust. 2 pkt 5 i 6 przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności osoby, która ukończyła 16 rok życia, zwanej dalej "osobą zainteresowaną", bierze się pod uwagę m. in.: ograniczenia występujące w samodzielnej egzystencji i uczestnictwie w życiu społecznym; możliwość poprawy funkcjonowania osoby zainteresowanej w samodzielnej egzystencji oraz w pełnieniu ról społecznych - poprzez leczenie, rehabilitację, zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne, usługi opiekuńcze lub inne działania.

Rozpoznając odwołanie A. Z., Sąd winien zatem rozważyć, czy według kryteriów stosowanych wobec osoby powyższej 16 roku życia, stan zdrowia Odwołującej uzasadnia zaliczenie wymienionej do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

W ocenie Sądu - wbrew twierdzeniom odwołującej - stan jej zdrowia nie daje podstawy do zakwalifikowania wymienionej do wyższego, niż lekki stopień niepełnosprawności.

Sporządzone w niniejszej sprawie przez biegłych psychiatrę i psychologa - opinie potwierdziły ustalenia, zawarte w zaskarżonym orzeczeniu, ustalając że odwołująca jest osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności.

W ocenie Sądu, powyższe opinie w pełni odpowiadają na pytanie o stopień niepełnosprawności odwołującej.

Natomiast odmiennie niż (...) i biegły psycholog i biegła psychiatra oceniła wymagania w zakresie korzystania przez Odwołującą ze środowiskowego systemu wsparcia

Biegli w sposób kompleksowy i szczegółowy, ustosunkowali się do zagadnień, wskazanych w postanowieniu Sądu, czyniąc ustalenia na podstawie analizy całej dokumentacji lekarskiej, zawartej w aktach sprawy, jak również po przeprowadzeniu wywiadu i fachowego badania osoby odwołującego.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania opinii, sporządzonej przez biegłych psychologa i psychiatry oraz wniosków w niej zawartych. Należy ponadto zauważyć, iż dowód w postaci pisemnej opinii biegłych sądowych, niemalże w pełni koresponduje z ustaleniami poczynionymi przez Wojewódzki Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności co do stopnia niepełnosprawności Odwołującego.

Przedmiotowe opinie są fachowe, spójne, a sposób motywowania argumentów przedstawionych w opiniach i stanowczość skonkretyzowanych w nich wniosków, skłaniają do stwierdzenia, że mają ona charakter w pełni wiarygodny i stanowią podstawę do czynienia ustaleń faktycznych.

Należy podkreślić, że również odwołująca nie złożyła żadnych merytorycznych zastrzeżeń do omawianych opinii.

Sąd podzielił w całości opinię biegłego lekarza psychiatry, a zatem i w zakresie jakim wyraził on stanowisko odnośnie korzystania przez Odwołującą ze środowiskowego systemu wsparcia.

Mając na uwadze powyższe, w szczególności wobec ustaleń poczynionych przez biegłego lekarza psychiatrę, Sąd w oparciu o treść art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję wskazując, iż Odwołująca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych, świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Natomiast nie znajdując podstaw do zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w części dotyczącej zmiany stopnia niepełnosprawności Odwołującej, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie w pozostałej części, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

SSR Monika Wawro